

Μητροπολίτης Διδυμοτείχου: Ευρήκαμεν Ιησούν...

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Την πρώτη Κυριακή των Νηστειών, Κυριακή της Ορθοδοξίας, η Εκκλησία προβάλλει την αξία και τον θησαυρό της πίστεώς μας· την Αλήθεια και την Ζωή και δοξολογικά μνημονεύει τους ομολογητές της, αναβοώσα· «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν». Αυτή η ορθόδοξη πίστη είναι το μεγάλο ζητούμενο στις μέρες μας ως δογματική αλήθεια και ως εμπιστοσύνη προς τον Θεό, καθώς το μεν πρώτο προσπαθεί να το νοθεύσει ο σύγχρονος συγκρητισμός και οι ποικίλες αιρέσεις, το δε δεύτερο να το κλονίσει ο κυρίαρχος στην εποχή μας ορθολογισμός.

Στην αλήθεια, λοιπόν, της Ορθοδοξίας αναφέρθηκε ο Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, ιεουργών στον Ιερό Καθεδρικό Ναό Παναγίας Ελευθερωτριάς Διδυμοτείχου, όπου με αφορμή την φράση του ευαγγελικού αναγνώσματος της ημέρας «εὕρήκαμεν Ἰησοῦν», τόνισε, μεταξύ άλλων·

«...Ἡ ὁμολογία τοῦ Φιλίππου «εὕρήκαμεν Ἰησοῦν» εἶναι ἡ πηγή τῆς σημερινῆς ἐορτῆς ἀλλά καί τό ζητούμενο στή ζωή μας. Μέ τό «εὕρήκαμεν Ἰησοῦν» ξεκινᾷ μία νέα σχέση μέ τόν ὁρατό Χριστό. Εἶναι μία γνωριμία μέ τό πρόσωπο τοῦ Σαρκωμένου Θεοῦ, μία ζωντανή ἐπαφή μέ τόν Ἰησοῦ καί ὄχι μία σκέψη γιά κάποια ἀόριστη, ἄπιαστη καί ἰδεατή θεότητα. Σήμερα ἐορτάζουμε τήν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων, στίς ὁποῖες ἀποτυπώνεται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Αὕτή ἡ ἀγάπη Τόν ἔκανε νά ἐνδυθῇ τήν ἀνθρώπινη σάρκα, γιά νά προστατεύσει τή φύση μας μέ τήν ἄυλη φωτιά τῆς Θεότητος. Φόρεσε τή σάρκα μας καί τή θέωσε. Ἐνωσε τό ἄκτιστο μέ τό κτιστό καί γι' αὐτό μᾶς ἐπιτρέπει νά ζωγραφίζουμε τό ἄκτιστο. Ἐπειδή οἱ εἰκόνες εἶναι ἡ ὁρατή ἀποτύπωση τοῦ ἀκτίστου, γι' αὐτό ἔχουν ἱερότητα, ἔχουν Χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, γιά νά διδάσκουν τόν Παράδεισο στή γῆ.

»Ἐορτάζουμε σήμερα διότι «εὕρήκαμεν Ἰησοῦν». Διότι ἡ εὕρεση τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὁ μεγαλύτερος θρίαμβος καί ἡ μεγαλύτερη δικαίωση τοῦ ἀνθρώπου. Μέσα στήν εὐλογημένη Ἐδέμ οἱ πρωτόπλαστοι ἔχασαν τό Θεό. Μέσα στό ρημαγμένο ἀπό τήν ἁμαρτία κόσμο ἐμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων, ξαναβρίσκουμε Ἐκεῖνον πού Τόν ἔχασαν αὐτοί ἀπό τόν ἐγωϊσμό καί τήν ἀμετανοησία τους. Ὅλη ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει μόνο γιά νά βροῦμε τόν Ἰησοῦ. Ὑπάρχουμε γιά νά πορευόμεθα πρὸς τό Χριστό. Ὅταν ἡ ζωή μας ἔχει ἄλλες κατευθύνσεις, τότε ξοδεύεται ἄσκοπα. Ὁ χρόνος χωρίς Χριστό εἶναι χαμένος χρόνος.

»Ἡ ζωή χωρίς Χριστό εἶναι ἄσκοπη καί τραγική. Αὕτή τήν τραγικότητα τή βιώνουμε στήν ἐποχή μας κατά τρόπο ἰδιαίτερα δραματικό. Οἱ ἄνθρωποι βιώνουμε σέ ἐπανάληψη τό δράμα τῆς Ἐδέμ. Μέσα στά πλούσια καί ἀμέτρητα ἀγαθὰ τῆς προηγμένης ἐποχῆς μας χάσαμε τό Θεό καί Τόν ἀντικαταστήσαμε μέ τόν καρπό τῆς ἁμαρτίας. Προσεγγίσαμε τό ἀπαγορευμένο ξύλο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ καί διαλέξαμε τό κακό. Λάβαμε τήν ἐλευθερία μας καί τή χρησιμοποιήσαμε μέ λάθος τρόπο. Τό πρόβλημα, βεβαίως, δέν εἶναι ἡ ἀνυπακοή καί ἡ πτώση. Τό πρόβλημα εἶναι ἡ πεισματική ἀμετανοησία. Ὁ Κύριος μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία Του καί μέ ἀμέτρητους προσωπικούς τρόπους μᾶς ἀναζητᾷ. Καλεῖ τόν καθένα μας: «Ἀδάμ ποῦ εἶ;». «Ποῦ εἶσαι ἄνθρωπε;» μᾶς λέγει. Καί ἐμεῖς τί ἀπαντᾷμε; «τῆς φωνῆς σου ἤκουσα... καί ἐφοβήθην». Ἀκοῦμε τό Θεό καί Τόν φοβούμεθα. Ἀκοῦμε τό κήρυγμά Του καί τό ἀποστρεφόμεθα. Νιώθουμε τό ψάξιμό Του καί κρυβόμεθα. Βάζουμε ὡς προπέτασμα ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καί σ' Ἐκεῖνον τίς

υποθέσεις μας, τήν έπιστήμη μας, τίς έπιδόσεις μας. Δέν καταλαβαίνουμε πώς όλ' αὐτά εἶναι «τά φύλλα τῆς συκῆς» πού δέν μποροῦν νά καλύψουν τή γύμνια μας. Μέσα στήν Ὁρθοδοξία, ὅμως, ὑπάρχει ἡ μετάνοια.

»Μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τό μυστήριο τῆς μετανοίας εἶναι ἕνα πανηγύρι. Ἡ ἐξομολόγηση εἶναι τό πιό χαρούμενο μυστήριο, διότι δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἐπανέγερση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κυρίως ἡ συμφιλίωση μαζί Του. «Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν» φωνάζουμε σήμερα τά στίφη τῶν ὀρθοδόξων ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, γιά νά ποῦμε καί στούς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους πώς τό Χριστό δέν μποροῦμε νά Τόν χάσουμε ἐξαιτίας τῆς πτώσεως καί τῆς ἁμαρτίας. Καμία ἁμαρτία καί καμία περιπέτεια δέν μποροῦν νά μᾶς χωρίσουν ἀπό τό Χριστό. Τό Χριστό Τόν χάνουμε ἐάν Τόν ἀρνηθοῦμε. Ἐάν σπάσουμε καί διαλύσουμε τή σχέση μας μαζί Του, ἐάν Τόν ξεριζώσουμε ἀπό τή σκέψη καί τήν καρδιά μας, ἐάν Τόν ἀπομακρύνουμε ἀπό τά ἐνδιαφέροντα καί τήν ἀγάπη μας, μόνον τότε Τόν χάνουμε. Ἀλλά καί πάλι μποροῦμε νά Τόν ἀναζητήσουμε καί εὐκόλα νά Τόν βροῦμε, διότι ὁ Ἰησοῦς μᾶς περιμένει καί μᾶς ψάχνει σιωπηλά, ἀθόρυβα, διακριτικά καί μέ ἀπέραντη ὑπομονή.

»Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι πίστη καί ἐμπειρία καί ἀποτελεῖ τήν ταυτότητα μέ τήν ὁποία ἀνατραφήκαμε. Αὕτη μᾶς συγκρατεῖ καί τόν πολιτισμό μας συντηρεῖ καί τήν οἰκουμένη ὀλόκληρη στηρίζει. Αὕτη εἶναι τό θεμέλιο τῆς ζωῆς τῶν ἀνά τόν κόσμον ὀρθοδόξων. Αὕτη καλούμεθα νά διαφυλάξουμε ἀκέραιη καί ἀνόθευτη, νά τήν ζήσουμε ἀλλά καί νά τήν μεταδώσουμε. Αὕτη ἡ πίστη γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους ἀποτελεῖ δῶρο, εἶναι ἡ ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια, καί γιά τόν ὑπόλοιπο κόσμον παραμένει προσμονή καί ἐλπίδα, γιά τήν ὁποία διψᾷ. Ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» ἀποτελεῖ διαχρονική προτροπή πρὸς τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας συμμορφοῦται προωθῶντας τό ἱεραποστολικό της ἔργο πρωτίστως στόν τόπο πού διακονεῖ ἀλλά καί ἀνά τήν οἰκουμένη, σέ κοντινές ἢ καί ἀπόμακρες γεωγραφικά περιοχές τῆς ὑψηλίου.

»Αὕτη τή μέρα ἰδιαίτερα, ἀλλά καί κάθε μέρα, ἅς δοξάζουμε καί ἅς εὐγνωμονοῦμε τό Θεό γιά τήν εὐλογία τῆς ὀρθόδοξης πίστεως, πού μᾶς κληροδότησε, καί μέσα ἀπό τήν λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας ἅς ἀνανεώσουμε τήν κοινωνία μας μέ Ἐκεῖνον, πού ἔρχεται νά μᾶς συναντήσῃ καί νά χαρίσῃ προοπτική, παρηγοριά καί ἐλπίδα στή ζωή μας».